

A drámajáték a hátrányos helyzetű gyermekek oktatásában

Strublicsné Farkas Mónika

Tanító, Bsc, levelező

Neveléstudományi Intézet

Belső témavezető: Farkas Beáta, művésztanár, MATE Kaposvári Campus- Neveléstudományi Intézet, Anyanyelvi és Gyermek kultúra Tanszék

Szakedolgozatom témája a drámajátékok hatása volt a hátrányos helyzetű gyermekek oktatásában. Többek között arra voltam kíváncsi, hogy a drámapedagógia milyen hatással van a gyermekek személyiségére, a rájuk ható változások hogyan hatnak a munkámra, milyen hatásban vannak a gyermekek képességeinek fejlődésével, javul-e a tanuláshoz való hozzáállásuk, elfogadóbbak lesznek-e, fejlődik-e a magatartáskultúrájuk és milyen tapasztalatokról számolnak be azok a pedagógusok, akik alkalmazzák a drámapedagógiai módszereket. Kutatási munkámat interjú formában végeztem.

A dráma a gyermekek számára- és itt kiemelt fontosságú az, hogy a hátrányos helyzetű gyermekek esetében ez még szembe tűnőbb- nagyon erős képességfejlesztő módszer, ami a spontán tevékenységekre épít és segíti a világ megismerését. Kutatásom alatt tapasztaltam, hogy azok a gyermekek, akiknél használtam a drámapedagógia színes és érdekes módszereit, sokkal nyitottabbak lettek egymás és a világ felé, nagyon sokat javult a társas együttműködésük és az egymáshoz való viszonyuk. A kudarc élmények megélésében is hatalmas segítséget jelentett nekik, erősödtek a döntési képességeik, gyorsabban tudtak reagálni bizonyos szituációkban, hisz megtapasztalhatták, hogy játszva is kifejezhetik önmagukat, gondolataikat. A hátrányos helyzetű családból érkezett gyermekeknek gyakran jóval alacsonyabb az általános tudása, mint rendezett családból érkezett társaiknak, a tanítási folyamat nem volt egyszerű náluk. Sokat beszélgetek velük nap, mint nap és többször szóba került már, hogy nekik csak nagyon ritkán meséltek kisgyermek korukban. Az ő családjukban sosem volt ennek nagy hagyománya, nincs napirend sem az életükben, nem ülnek le együtt játszani vagy beszélgetni. Ezeknek az elmaradt meseolvasásoknak, beszélgetéseknek a hiánya a tanulásban is nehézségekként mutatkozik meg, hisz képzelőerejük, fantáziájuk igencsak szegényes. Egy-egy történet feldolgozása dramatizálva sokat segített ennek a problémának az orvoslásában, hiszen elképzelve, eljátszva sokkal könnyebben tudták értelmezni a szöveg mondani valóját. Kezdetekben okozott némi nehézséget a fe-

gyelmezetlenség, hiszen nem tudtak együtt dolgozni, együtt játszani, nem mindig tudták elfogadni azt, ha a kívánt szerepet más kapta helyettük. Ez az idő múlásával sokat változott, egyre többször fordult elő az, hogy egymás után más- más szerepekben szerették volna kipróbálni magukat. Sokkal elfogadóbbak lettek egymással szemben, sokat javult a tanuláshoz való hozzáállásuk.

Sajnos azt tapasztaltam, hogy a környezetemben élő pedagógusoknak csak nagyon kis hányada alkalmazza munkája során a drámapedagógia módszereit, eszközeit. Igazán nem is ismerik azt a széles repertoárt, amit a dráma elénk tár. Azon kis részük, aki alkalmazza ezt a fajta tanulást segítő módszert, hozzám hasonló tapasztalatokról számolt be. Minden megkérdezett interjú alapján egyetértett abban, hogy bár nem sokan alkalmazzák, még is úgy gondolják, hasznos lenne a drámapedagógia alkalmazása az oktatásban.